

A watercolor illustration of a young girl with long, reddish-brown hair, wearing a pink dress over a yellow shirt, sitting on a dark log. She is looking down towards a large, grey dolphin that is swimming in the blue water below. The background is a soft, cloudy sky in shades of blue and purple. The overall style is soft and artistic.

Blue

Trosečníci z laguny

 C PRESS

Dirk Ahner

Blue

Trosečníci z laguny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Dirk Ahner

Blue: Trosečníci z laguny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Dirk Abner

Blue

Trosečníci
z laguny

 CPRESS

Dirk Abner

Blue

Trosečníci
z laguny

CPress

Brno

2019

Obsah

Ztroskotání	7
V dobré společnosti	15
Monstrum z moře	21
Blue	28
Širý svět	33
Finnovi démoni	43
Poklad	50
Světlo v temnotě	57
Hostina	63
Potápění za pokladem	72
Vor	77
Havárie	85
V nejtemnější temnotě	94
Zoufalý plán	98
Velké zrcadlo	103
Temný ostrov	109
V kleci	115
Pandořina skříňka	120
V rukou ďábla	127
Závod s časem	134
Rodinná pouta	141
Kde jsi, brácho?	147
V oku bouře	153
Zpátky v ráji	159
Poslední den	165
Loučení	171
Na stromě	176

Ztroskotání

Bouře byla zákeřná. Počkala si, až se ocitnou nad mořem a vystoupají do letové výšky. Teprve pak na malé letadlo udeřila tak, že se mu rozkymácela křídla a začaly mu namrzat nosné plochy. Z mraků hřmělo a spustilo se ledové krupobití.

Juna pevně svírala loketní opěrky. Byla uvězněna v ocelové rakvi, odkázána na pilota, který nerozuměl jejímu jazyku. Zavřela oči a snažila se myslet na domov, na svůj pokoj, kde jí otec polepil strop stříbrnými hvězdami. Představovala si nad sebou babiččinu tvář. Její věkem zakalené oči byly obklopeny usměvavými vráskami.

„Ošklivé věci se prostě stávají, Juno, ať se nám to líbí nebo ne. Život jde ale dál, a když se na to podíváš pozorněji, zjistíš, že některé špatné věci jsou zárodkem něčeho dobrého.“

Zrovna teď Juna nějak nedokázala babiččiným slovům uvěřit. Když se blíží pád vašeho letadla do moře, co by z toho tak asi mohlo vzejít dobrého?

Pohlédla na matku, která seděla naproti ní s víčky semknutými a vroucně si prozpěvovala jakousi dětskou ukolébavku. Vypadalo to, že ze všeho nejvíc chce upokojit samu sebe. Její přítel Sven se nahnul dopředu, kam až mu bezpečnostní pás dovolil, a křikl cosi do pilotní kabiny. Pilot neodpovídal; Juna z něj viděla jen ruce, na nichž mu zbělely klouby, jak vši silou svíral řídicí páku. Ten otravný Finn byl zticha jako pěna. Snad poprvé za tu dobu, co ho znala.

Do malých bočních okének bušil déšť. Úder blesku mrštil letadélkem do strany. Juna uslyšela vrískot a přitiskla si dlaně na uši. Čelním sklem pilotní kabiny uviděla, jak se z valících se bouřkových mračen vynořuje skalisko. Pilot se otočil dozadu a zaječel cosi nesrozumitelného.

Junu ovládlo přesvědčení, že se jejich letadlo zřítí. Čelním sklem pilotní kabiny viděla, jak se jí moře žene vstříc. Dokázala v tu chvíli myslet na jediné:

My spadneme. Zahyneme tu.

Zvláštní bylo, že nepociťovala strach. Babička na ni shlížela a konejšivě ji hladila, jako to dělávala pokaždé, když se Juna necítila dobře.

„Uvidíš, moje maličká, že všechno bude zase v pořádku,“ říkala.

Letadlo plesklo o hladinu moře jako syrové vejce o beton. Sklo z oken se vysypalo, trup se roztrhl po celé délce, zavazadla se rozletovala všemi směry. Juna ucítila na jazyku kovovou pachuč krve. Do plic jí pronikla slaná voda.

Pak se rozhostilo ticho.

Junu napadlo, jestli takhle vypadá umírání. Vznášela se hlubinami oceánu jako malá mořská víla. Mocnými tempy

se vydala za slunečním světlem, ale ať plavala sebeusilovněji, světla stále ubývalo.

„Ne, prosím!“ slyšela křičet samu sebe. „Neodcházej! Zůstaň tu!“

Slunce zmizelo. Junu obklopila temnota. Vznášela se v chladné hlubině a už nebojovala. Všude kolem panoval takový klid a mír, že vůbec nechápala, čemu se bránila. Přála si jen se takhle vznášet, lehounká a volná.

Vtom ji ale cosi uchopilo a vleklo pryč. Přitom to do ní štouchalo a štípalo ji to. Vztekla se ohnala. Chtěla mít pokoj. Ale ta věc nebo co to bylo jí nedala pokoj. Juna ucítila žďuchnutí do zad. A další. A ještě jedno. Bolelo to.

Znovu se prudce ohnala. „Ztrať se!“ chtělo se jí zaječet. Plíce však měla plné vody, takže to v ní jen zabublalo. Vzdala to. Už jí bylo jedno, co se s ní děje. Nepřála si už nic než zavřít oči. Rychle se propadala do hlubokého spánku beze snů.

Juna nevěděla, jak dlouho spala. Byly to hodiny, dny nebo snad dokonce týdny?

Uslyšela hukot moře. S námahou otevřela oči a spatřila slunce vycházející nad hřebenem šedivého kopce. Nad hustým pralesem se vznášela mlha unášená zvolna k pláži, kde se tříštila nad příbojem. Juna užasla nad tou zvláštním neznámou krásou. Nikdy předtím nic takového neviděla. Byla přesvědčená, že je to sen.

Rozevřela a zase zavřela dlaně. Ucítila písek mezi prsty. Zkusila pohnout prsty na nohou a ucítila slabé lechtání. Pak si dodala odvahy a zdvihla paži. Vzápětí pocítila prudkou bolest. Ne, možná ji smysly šálí, ale mrtvá rozhodně není. Alespoň prozatím.

Vstávání bylo vskutku obtížné. Bolelo ji všechno, snad i myšlení. Juna se zavřenýma očima čekala, až závrať a bolest alespoň trochu poleví. Pak se opatrně pokusila o pár kroků. Měla pocit, jako by nohama zkoušela pohybovat úplně poprvé. Jako by to bylo prvně, co cítila hru svalů a kostí ve svém těle.

Pořád ještě na sobě měla to žluté tričko, které si na sebe vzala na cestu. Na rameni bylo roztržené. Jedna její bota se povalovala na pláži, druhá byla bůhví kde. Dlouhé, tmavě rezavé vlasy měla přilepené k čelu. Odhrnula je a rozhlédla se kolem. Vypadalo to, že je na ostrově. Písečné pobřeží lemovaly palmy, za nimiž se tyčila temně zelená hradba husté džungle. Uprostřed se tyčila skalnatá hora, šedá a na vrcholu zploštělá, jako by jí špičku usekl nějaký obr. Připomínala jí ulomený zub. Na pláž doráželo mírné vlnobítí a voda byla tak modrá a průzračná jako obloha za letního dne. Hotový ráj. Juna si tu krásu ale nedokázala vychutnat. Připadala si strašlivě osamělá. Kde je matka? Kde je Sven? V tu chvíli jí chyběl dokonce i ten užvaněný chytrák Finn.

„Mami! Svene! Finne! Kde jste?“ zavolala.

Jedinou odpovědí na její volání však byl hukot vln a šumění větru v korunách palm.

Juna vykročila po pláži a snažila se zaplašit děsivé myšlenky, které se jí honily hlavou. Nemůže být přece jediná, kdo tu havárii přežil. Matka je určitě v pořádku! A ostatní také. Pilotovi se nějak muselo podařit to letadlo zvládnout, jinak by tu přece nebyla.

Vlny vyhodily na pláž nějaké hadry. Juna většinu věcí poznávala: bylo to oblečení z jejich zavazadel. Našla

i svoji chybějící botu. Nazula si ji, posbírala své oblečení a rozhlížela se po stopách. Možná na tomhle ostrově žijí nějakí lidé.

Jak tak bloumala po pláži, zmocnil se jí pocit, že ji kdo-si pozoruje. Něco vystrkovalo hlavu z moře a zpozvdá-li sledovalo její kroky. Pokaždé, když se Juna podívala tím směrem, hlava zmizela. Juna si nebyla jist, jestli ji nekla-mou smysly vybičované do krajnosti. Kde by se tu ale někdo vzal, daleko na moři? Snad nějaká příšera z hlubin s obrovskými zuby a chapadly? Nebo snad Sirény, ta zlo-věštná stvoření ze světa bájí, která čekají jen na to, aby mohla svým zpěvem vylákat ubohého trosečníka do hlu-bin? Nebo nějakí námořní piráti? Juna se otrásla. Samé nesmysly!

A přece jí ta myšlenka nedopřávala klidu.

„Co jsi zač? Tak se ukaž, zbabělče!“ vykřikla.

Nikde se nic nehýbalo. Juna zahlédla jen hejno pestroba-revných ryb, které hledaly potravu mezi korály. Najednou si připadala trapně. Jestli tady má přežít, nesmí jí nahánět strach dětinské báhorky. Musí krotit nervy.

Pokračovala v cestě podél břehu, dokud pod ní neze-slábly nohy. Slunce dostoupalo na své denní dráze na vr-chol a páliło nyní tak zuřivě, že bylo nejrozumnější schovat se do stínu a odpočinout si. Juna se posadila do teplého písku. Trýznil ji hlad a žízeň. Hlad by nějak vydržela, ale ži-zeň byla mnohem nebezpečnější. Pokud v tom vedru brzy nenajde něco k pití, je s ní konec. Bylo krutou ironií, že byla obklopena takovou spoustou vody. Ta byla ovšem tak sla-ná, že by ji zabila, kdyby se jí napila.

V krku cítila knedlík, který postupně bobtnal. Do očí se jí tlačily slzy. Zlostně je setřela. Teď nemůže plakat. Vždycky je nějaká naděje. Musí být!

V houští cosi zašustilo a když už se Juna domnívala, že se jí chystá napadnout nějaká šelma, uviděla něco, z čeho se jí srdce rozběhlo jako o závod. Houštím se k pláži prodíral chlapec.

V dobré společnosti

Stál před ní Finn. Finn tlučhuba. Finn žvanil. Prostě Finn.

„Tak co, ty ufňukánku? Už máš plno v kalhotách? Máš kliku, že jsem tě našel,“ rozchechtal se.

Juna ucítla, jak se jí tlačí slzy do očí. Finna ráda neměla, ale teď byla stejně šťastná, že ho vidí – živého a zdravého. Džíny měl vyhrnuté a stál na pláži rozkročený a v ruku svíral klacek jako voják zbraň. Na tmavomodré košili mu scházelo pár knoflíků. Vlnité vlasy, které mu vždycky záviděla, měl v mokrých pramenech přilepené k obličejí. I za silnými skly brýlí byl patrný posměšný lesk v očích, který pro něj byl typický. Skočila mu kolem krku a rozplakala se.

„Ty žiješ, Finne! Ty žiješ!“

„Jasně, co sis myslela?“

Juna se ho pustila a pátravě si ho prohlížela. „Kde je máma? A Sven? Kde jsou ostatní?“

Jiskra ve Finnových očích na okamžik pohasla a v tu chvíli vypadal jako normální, trochu vyděšený třináctiletý kluk.

„Hledal jsem všude. Nikde nikdo,“ řekl.

„A letadlo?“

Finn zavrtěl hlavou. „Pilotovi se nějak muselo podařit přistát, jinak bychom se tím nárazem rozbili na cimprcam-pr. Táta s ostatními tady někde prostě musí být.“

„A máš ponětí kde to vůbec jsme?“

Finn se rozhlédl. „No na ostrově někde v Indickém oceánu, řekl bych. Byli jsme ve vzduchu sotva hodinu, když na nás uhodila ta bouřka. Jakou zprávu chceš slyšet napřed, tu dobrou nebo tu špatnou?“

„Tu špatnou,“ řekla Juna, protože rozhodně nestála o to, aby si o ní Finn myslel, že je strašpytel.

„Tak fajn. Ten ostrov jsem prozkoumal. Je opravdu hodně malý. Není tady vůbec nic – žádná elektřina, žádný internet, telefon, silnice, jídlo, po lidech ani stopa...“

„Okay, já jsem to pochopila. A ta dobrá zpráva?“

„Vím, kde hledat pitnou vodu,“ prohlásil Finn pyšně.

Juna si okamžitě znovu uvědomila spalující žízeň. „Je to daleko?“

„Na tomhle ostrově není daleko nic, sestřičko,“ odpověděl Finn.

Juna ho zpražila zlostným pohledem. Nesnášela, když ji oslovoval „sestřičko“.

„Ukaž!“ zažadonila.

„Tak pojď.“

Finn popadl klacek a vykročil směrem do vnitrozemí. Obklopila je hustá zelená džungle. Všude kolem to bzučelo, cvrlikalo, všude něco lezlo. Juna Wolfová raději ani nemyslela na to, co za tvory se v té zeleni skrývá.